

## Het bloemenmeisje

Lynn en Renee namen de lift. Ze wilden de stad uit, maar het ziekenhuis lag op hun route en Renee had nu eenmaal Jessica beloofd, dat ze naar de tinker zou informeren. Bij de zesde etage liepen ze de afdeling op waar Renee was verpleegd.

- Niet dat ik wil zeuren, zei Lynn, maar zo zeldzaam zijn tinkers toch niet? Waarom zoekt Jessica niet op internet naar een bont paard?

- Ze heeft niet zoveel geld. We zijn zo klaar, een minuutje of tien. Misschien is die zuster er niet eens.

- Zij heeft een tinker te koop? Voor weinig?

- Ja, zei Renee. Tenminste, dat zei ze. Ze hoeft er niet veel voor te hebben, als haar paard maar goed verzorgd wordt.

- Wanneer lag je hier ook alweer?

- Eens even denken... Da's bijna twee jaar geleden.

- Dan lijkt mij dit een totaal overbodige missie, zei Lynn.

- Die zuster was nogal kieskeurig. Het zou me niets verbazen als ze de tinker nog steeds heeft. We lopen even naar de receptie, misschien is ze daar.

- Misschien heeft ze geen dienst.

- Dat zou kunnen. Maar ik weet niet hoe ze heet, dus ik zal haar eerst moeten zien.

- En als ze er niet is?

- Dan vraag ik wel wie de zuster met het paard is. Als ik maar een naam en een adres heb, of een telefoonnummer.

- Die mevrouw daar, zei Lynn, die weet het misschien.

Een vrouw van middelbare leeftijd in een blauw met wit schort kwam hen tegemoet. Lynn wilde haar staande houden, maar Renee zei:

- Nee, dat is een vrijwilligster.

De vrouw liep achter hen een kamer binnen, waarvan de deur openstond.

- Je kunt het toch proberen? zei Lynn.

Ze liep een stukje terug en gluurde de kamer in. Een jonge vrouw met een triest gezicht zat op de rand van het eerste bed. Ze had haar kleren aan. Bij haar voeten stond een koffer. Een bosje bloemen lag op het bed, het cellofaan er nog omheen.

Renee kwam naast Lynn staan.

- Je bent nieuwsgierig, zei Renee zacht.

De vrijwilligster liep langs de twee andere bedden, die leeg waren, naar een kast en haalde daar een vaas uit. Ze vulde de vaas met water bij een kleine wastafel.

- Zo... hoorden ze haar zeggen. Dat zullen we eens even regelen.

- Die wordt opgenomen, zei Renee.

- En nu al bloemen? fluisterde Lynn.

- Dat kan toch?

- Het is wel handig, zei Lynn. Je geeft je dierbare een bosje bloemen bij opname en bij het thuiskomen, dan ben je daar klaar mee. Je hoeft niet eens meer op visite. Is zij een werkster?

- Nee, een bloemendame. Bloemenmeisjes, worden ze ook wel genoemd. Het zijn vrijwilligsters die de bloemen verzorgen en af en toe een praatje maken met de patiënten.

- Vrouwen die zich vervelen, dus.

- Ze menen het goed, zei Renee. Ik denk dat een verpleegster de patiënte net geïnstalleerd heeft. Zij heeft natuurlijk het bloemenmeisje gewaarschuwd.

- Wel een oud meisje, vind je niet?

De vrijwilligster zette de vaas op het kastje naast het bed. Ze reikte naar de bos bloemen op het bed, maar plotseling begon de patiënte te snikken.

Meelevend legde de vrijwilligster een hand op haar arm.

- Ik kom straks wel terug, zei ze.

De twee vriendinnen zetten vlug een stap achteruit. De vrouw liep hen met een glimlach voorbij. Toen

ze een meter of vijf van hen verwijderd was, zei Lynn zacht:

- Wat een sekreet.
- Ze respecteert de privacy van de patiënt.
- Dat meisje heeft het moeilijk en zij smeert 'm.
- Uit kiesheid, wellicht? zei Renee.
- Ze heeft er geen zin in, zul je bedoelen. Omdat ze er niet voor betaald wordt.

Renee zuchtte.

- Ik vind het eigenlijk ook niet zo fraai, zei ze.
- Nee, niet echt. Gaan we nog op zoek naar de paardenzuster?
- Zo meteen.

Lynn hief een wijsvinger en wilde zeggen: Niks ervan! Maar het was al te laat. Renee stapte voorzichtig de kamer binnen.

- Excuseer, hoorde Lynn haar tegen de jonge vrouw zeggen. Ik heb hier gelegen, op deze kamer. Lynn leunde met haar rug tegen de muur. Een minuutje of vijf voor het verdrietige vogeltje, misschien tien minuten voor het zoeken naar de paardenzuster, dan vijf minuten om terug te lopen naar de auto... Alles bij elkaar zo'n twintig minuten. Dat viel nog mee. Ze zou er wel op letten dat Renee niet stiekem harder ging rijden om de verloren tijd in te halen. Daar had ze echt een enorme hekel aan.

- Gaat het weer? vroeg ze even later aan Renee.

Die knikte en ze vervolgden hun weg. Lynn had het gesprek voor een deel kunnen volgen. Er was geen sprake van een immens lijden.

- Ze is nog jong, zei Renee.
- Het is maar een cyste die ze gaan verwijderen.
- Haar moeder heeft haar gebracht.
- Weet ik, zei Lynn. En toen die weg was, voelde ze zich opeens eenzaam.
- En bang.
- Je maakt wat mee, als mens zijnde.
- Vertel mij wat, zei Renee. Ik heb al drie keer in het ziekenhuis gelegen.
- Ik zes keer. Kijk, daar heb je mevrouw de vrijwilligster weer.

De vrouw kwam met een sombere blik de hoek om. Toen ze de twee vriendinnen zag, glimlachte ze vriendelijk.

- Het is in orde, hoor, zei Lynn.
- Ja? zei de vrijwilligster.
- Ik heb even met haar gepraat, zei Renee. Het gaat nu wel.
- Bent u pastor? vroeg de vrouw aan Renee.

Verbaasd bleef Renee staan. Lynn keek afwachtend naar haar vriendin.

- Nee, waarom? vroeg Renee.
- Omdat u met haar gepraat hebt. U bent toch op de kamer geweest?
- Ja, en? Ben ik daarom een pastor?
- Nou... Het is geen bezoeker. Buiten bezoeker mag u niet op de kamers komen. Wel op de kraamafdeling, daar mag het wel, maar hier mag het niet.
- Ik heb de jongedame even getroost, zei Renee.
- Ja, dat kan wel waar zijn, maar wij als personeel kunnen dat niet toestaan.
- U bent toch vrijwilligster? vroeg Renee.
- Al vijftien jaar, zei de vrouw.
- Is uw naam niet Fleur? vroeg Lynn.
- Fleur? zei de vrouw verwonderd. Hoe komt u daar nou bij?
- Sinds wanneer horen vrijwilligers bij het personeel? zei Renee.
- Ik heb op maar twintig minuten gerekend, zei Lynn. Kunnen we niet beter doen waarvoor we gekomen zijn?
- Waar komt u dan voor? vroeg de vrouw.
- Dat gaat je geen bal aan, zei Renee.
- O, als het zo moet...

De vrouw draaide zich meteen om en liep met kordate pas van hen weg.

- Als we haar nou eens achterna lopen? zei Lynn. Dan komen we vanzelf bij het personeel uit.  
- Ik weet waar het personeel zit. Bij die hoek naar links. De balie is in de volgende gang aan de rechterkant.

- Laten we dan opschieten, voor ze een posse samenstelt.

- Ach welnee, zei Renee. Het is maar een vrijwilligster. De zusters nemen haar toch niet serieus.

Waarom denk je dat ze die dames bloemenmeisjes noemen? Toen ik hier lag, liep er een bloemenmeisje rond met het formaat van een nijlpaard.

Ze naderden de balie, waar een verpleegster papieren zat in te vullen. De vrijwilligster viel nergens te bekennen. Het kantoor achter de verpleegster leek verlaten.

- Misschien is ze de beveiliging waarschuwen, zei Renee.

- Of ze zit driftig patronen in haar jachtgeweer te schuiven.

- Goedemiddag, zuster. Ik heb een vraagje. Ik heb hier ongeveer twee jaren geleden een zuster gesproken die een paard te koop had. Weet u misschien wie ik bedoel?

- Twee jaar geleden?

De verpleegster, een frisse verschijning van een jaar of vijfentwintig, tikte met haar balpen nadenkend tegen haar kin.

- Ja, zei Renee. Ze heeft lichtbruin haar en ze is vrij klein. Ze moest haar paard kwijt, een tinker. Ik ken iemand die een tinker wil kopen.

- Wat is een tinker? Is dat een paard?

- Een bont paard, zei Lynn. Zo'n indianenpaard.

- O, die! zei de verpleegster enthousiast. Die zijn leuk!

- Die zijn heel leuk, zei Renee. Weet u toevallig welke zuster ik bedoel?

- Nee... sorry, dat weet ik niet. Ik werk hier nog niet zo lang.

- Bent u maar alleen? vroeg Lynn. Waar is eigenlijk de rest van het personeel?

- Het is nu pauze. Over een kwartier zijn ze terug.

- We kunnen wachten, stelde Renee voor.

- Ik vind het anders behoorlijk uit de hand lopen, zei Lynn. Een minuutje of tien, zei je daarstraks. Een half uur op z'n minst, zul je bedoelen.

- Ach, dat haal ik zo in.

- Nee, zei Lynn beslist, dat haal je niet.

- Een beetje harder rijden kan geen kwaad.

- Dat kan het wel.

- De cabrio is er voor gemaakt.

- Maar ik niet, zei Lynn.

Nieuwsgierig luisterde de verpleegster mee. Toen zei ze:

- Ik ken wel iemand die hier al heel lang is. Zij weet misschien wie u bedoelt. Zal ik het even gaan vragen?

- Nou, graag, zei Renee.

- Liever niet, zei Lynn.

- Hoezo niet? zei Renee verbaasd.

- Jij bent niet zo taalgevoelig als ik. We kunnen beter gaan.

- Waar slaat dat nou weer op?

- Weet u het zeker? zei de verpleegster. Ze is hiernaast aan het bellen.

De vriendinnen zagen in het kantoor achter de zuster aan de linkerkant een deur openstaan, die toegang gaf tot een tweede vertrek.

- Moet ik het nog uitleggen? vroeg Lynn.

- Het begint me reeds te dagen, zei Renee. We hebben helaas geen tijd meer, zuster. Dank u wel, hoor. We komen nog wel een keer terug.

Ze groetten de verpleegster en haastten zich door de brede gang naar de lift. Onderweg wuifde Renee kort naar de patiënte, die bezig was haar koffer uit te pakken. Eenmaal in de lift haalden ze opgelucht adem.

- Ik had het op tijd door, zei Renee.
  - Rijkelijk laat, maar nog binnen de tijd.
  - Zou ze echt de beveiliging bellen?
  - Waarschijnlijk wel, zei Lynn. Tegen de zuster heeft ze niets gezegd.
  - Nee, die neemt haar niet serieus.
  - Daardoor wist ik meteen op wie de zuster doelde. Ze zei dat die iemand hier al heel lang was, niet dat die persoon hier al heel lang werkte.
  - Dat zei ik je toch? Ze beschouwen ze niet als personeel.
  - Zag je hoe snel ze 'm smeerde, toen dat meisje begon te huilen?
  - Schandalig, zei Renee.
  - Afijn, je zegt maar tegen Jessica dat de tinker al weg is.
  - Dat was ik wel van plan.
- Toen ze beneden waren aangekomen, keek Renee op haar horloge. Lynn schudde nee.
- Zet dat maar uit je hoofd.
  - Angsthaas, zei Renee.
  - Kan wel zijn, zei Lynn, maar ik ga vandaag niet nog een keer naar het ziekenhuis.